

Sygn. akt I CZ 63/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

SSA Marek Machnij

w sprawie z powództwa L. D.

przeciwko PGE O. S.A. w R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 września 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda L. D. od wyroku tego Sądu z dnia 16 września 2010 r., ponieważ mimo upływu tygodniowego terminu od doręczenia postanowienia z dnia 27 stycznia 2011 r., którym został oddalony wniosek o zwolnienie od opłaty od kasacji, powód opłaty nie uiścił.

W zażaleniu powód domagał się uchylenia postanowienia, zarzucając, że wydane zostało z naruszeniem art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 130 § 1 k.p.c. oraz art. 2 Konstytucji i bez uwzględnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07 przez odrzucenie skargi kasacyjnej bez wezwania do wniesienia opłaty sądowej, jak też art. 112 u.k.s.c. przez niewłaściwe zastosowanie go, wbrew treści art. 2 Konstytucji. Powołał się na to, że stosowanie jedynie przepisu art. 112 u.k.s.c. zamiast art. 130 § 1 k.p.c. stanowi ominięcie prawa, które uniemożliwia mu dochodzenie słusznych pretensji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obowiązek uregulowania opłaty sądowej od skargi kasacyjnej powstał po oddaleniu wniosku powoda o zwolnienie od tej opłaty postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 stycznia 2011 r. Podlega on ocenie w oparciu o treść art. 112 ust. 3 u.k.s.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 7, poz. 45), która weszła w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. Stosownie do art. 4 ust. 2 przepisy tej ustawy, także w odniesieniu do art. 112 u.k.s.c., stosować należy z dniem jej wejścia w życie. Zgodnie z treścią art. 112 ust. 3 u.k.s.c., w odniesieniu do strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego, tygodniowy termin do uregulowania opłaty stałej lub stosunkowej, obliczonej od wartości przedmiotu zaskarżenia, wskazanej w skardze kasacyjnej, która jest pismem podlegającym opłacie, biegnie od dnia doręczenia postanowienia odmawiającego zwolnienia od opłaty sądowej, bez wezwania do dopełnienia tej powinności. Z uwagi na to, że termin ten upłynął bezskutecznie skargę kasacyjną

jako nieopłaconą należało odrzucić w oparciu o art.398⁶ § 2 k.p.c. Podniesione przez skarżącego zarzuty są bezzasadne, ponieważ Sąd Apelacyjny prawidłowo zastosował wskazane przepisy, regulujące skutki niedopełnienia obowiązku wniesienia opłaty sądowej bez wezwania. Nie dotyczy problematyki rozpoznawanej sprawy stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/07, ponieważ odnosi się do zagadnienia związanego z brakiem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Również powołana uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II UZP 4/10 nie może mieć znaczenia dla oceny skuteczności wniesienia skargi kasacyjnej w rozpoznawanej sprawie, ponieważ wydana została w oparciu o stan prawny, który obowiązywał przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. Nie ma racji skarżący, że stosowanie przepisu nakładającego na adwokata lub radcę prawnego obowiązek opłacenia skargi kasacyjnej bez wezwania, narusza konstytucyjną zasadę sprawiedliwości społecznej. Wymienione uregulowanie art. 112 ust. 3 u.k.s.c. wskazuje czynności, które wykonać powinien profesjonalny pełnomocnik w celu skutecznego wniesienia skargi kasacyjnej, w sytuacji oddalenia wniosku o zwolnienie od opłaty sądowej od skargi kasacyjnej, zaś art. 398⁶ § 2 k.p.c. określa skutki ich niedopełnienia. Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że obowiązki te pozostają w sprzeczności z zasadą sprawiedliwości społecznej, skoro wymagania przewidziane dla skargi kasacyjnej zostały jednoznacznie sformułowane i dotyczą każdej strony wnoszącej ten środek prawny.

Z powyższych względów pozbawione uzasadnionych podstaw zażalenie zostało oddalone na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.